

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

9. ČERVNA 2024

Z obsahu:

**O neřestech
a ctnostech: Pýcha**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 6. března 2024,
náměstí Sv. Petra v Římě
- strana 2 -

**Blahoslavený Bohumil
z Dobrowa**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Láska obnovená
na přímluvu svatého
Antonína**
- strana 5 -

Vroucí naléhavá modlitba
P. Jean Lafrance
- strana 6 -

**Papež František:
Žehnat homosexuálním
svazkům není možné**
- strana 6 -

**Eutanazie je selháním
lásky, podporujme lidskou
důstojnost na konci života**
- strana 7 -

Jas pravdy
Katecheze
P. Gabriela Amortha
- strana 8 -

Heřman Josef (35)
Wilhelm Hünermann
- strana 12 -

Bl. Bohumil z Dobrowa na iluminaci z *Catalogus archieposcoporum gnesnensum* (1531–1535)

O neřestech a ctnostech: Pýcha

Katecheze papeže Františka při generální audienci
6. března 2024, náměstí Sv. Petra v Římě

Sir 10, 7.9.12.14

Dobrý den, drazí bratři a sestry! V našich katechezích o neřestech a ctnostech dnes dospíváme k poslední z neřestí: pýše. Staří Řekové ji označovali slovem, které by se mohlo přeložit jako „nadměrná oslnivost“. Pýcha totiž skutečně vede k vy-

vyšování sebe sama, domýšlivosti a mar-nivosti. Pojem „pýcha“ se objevuje také v oné řadě neřestí, které Ježíš vyjmenovává, aby vysvětlil, že zlo vždy vychází z lidského srdce (srov. Mk 7,22). Pyšný člověk si myslí, že je mnohem větším, než tomu je ve skutečnosti, dychtí po tom, aby byl uznáván za významnějšího, než jsou ostatní, chce, aby mu byly ustavičně při-

znávány jeho zásluhy a pohrdá druhými, které považuje za podřazené.

Z tohoto počátečního popisu zjišťujeme, že neřest pýchy je velice blízká neřesti slavomanie, kterou jsme představili v minulé katechezi. Chlubivost je ovšem chorobou lidského ega, která je v porovnání s pustošivostí pýchy pouhou dětskou nemocí. Když staří mniši rozebírali lidské demony, přisuzovali zlu určitý řád: začíná se hrubšími hříchy, jako obžerství, a dospívá se k mnohem znepokojivějším oblundnostem. Všem neřestem vládne pýcha jako velická královna. Nikoli náhodou ji Dante v *Božské komedii* umisťuje

Pokračování na str. 13

„Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil“ – čtete v dnešním druhém čtení. Pokračujeme-li dále, můžeme sledovat, o jaké víře svatý apoštol Pavel mluvil. Je to víra, jak ji známe i my, nebo aspoň bychom ji měli takto mít v sobě zakotvenou. Co však s oním „mluvil jsem“? Chápejme je jako „svědčil jsem o své víře“ – myšlením, slovy, skutky... A tady se už dostáváme k hlavnímu poselství tohoto čísla Světla: Jakkoliv nás ďábel pokouší, aby nás vzdálil od Boha a znemožnil naši duši dosáhnout spásy, jsme plni naděje, že svého Nepřítele přemůžeme a zvítězíme v boji o svůj věčný návrat do Božího nebeského království. Jakkoliv je situace lidsky zoufalá, Bůh vždy vítězí a touží po tom, abychom i my zakusili jeho sílu a moc – a to lze naplnit jen tehdy, když budeme spolupracovat s jeho milostí, když s ním povedeme neustálý dialog a budeme hledat v každé situaci jeho svatou vůli.

Když jsem hledal text, který by vhodně doplnil čtení z knihy Genesis o pokušení Adama a Evy v ráji, narazil jsem na poklad, který byl již dávno v našem týdeníku otištěn, ale který stále září plným leskem, a to nejen proto, že jeho autorem je dnes již zesnulý exorcista P. Gabriele Amorth. (str. 8–11) Ne-nechejte se odradit jeho délkou! Klidně jej rozjímejte část po části. Věřím, že přinese každému otevřenému srdci hojné duchovní ovoce. Je dost pravděpodobné, že zasáhne do hloubky i svědomí, avšak ten, kdo miluje Trojjedi-

Editorial

ného Boha, musí v pokoře přijmout Boží milost, která se mu skrze nově či obnovené poznání nabízí. Snad by se Amorthova katecheze dala považovat za jakýsi jednoduchý, ale přitom hluboký a vzhledem k Božímu řádu pravdivý návod, jak žít i ve „zkaženém“ světě svůj obraz Božího dítěte zcela morálně a ve shodě s Boží vůlí. Je obtížné cokoliv vyzdvihnout, ale přece jen nabízím dvě myšlenky, které by bylo užitečné uvést do praxe našeho každodenního boje s ďáblem.

První je: nehledat výmluvy, nehodnotit podle subjektivních okolností – jak lidské! Naopak: vést dialog s Bohem. Čili nevymlouvat se, proč to či ono nelze ve svém životě z Božích příkázání a jeho přirozeného řádu naplnit, nýbrž ptát se, co chce Bůh, abych v té či oné situaci udělal. Zde se už také dostáváme ke katechezi papeže Františka o lidské pýše – matce všech hříchů. Jde o to, zda budu na prvním místě já, anebo přijmu realitu a první místo přenechám svému Stvořiteli, který mě stále miluje a chce pro mne, své dítě, jen to nejlepší. Není to žádné novum, ale ve světle Amorthovy katecheze nabývá vše mnohem plastičtějších rozměrů – stojí za to opět věnovat nějaký čas rozjímání na téma své pýchy, svého egoismu.

V závěru své katecheze – a to je ona druhá myšlenka – exorcista ukazuje Pannu Marii jako tu, jež pokořuje ďábla nejvíce. A proto nás také vybízí, abychom ji následovali, protože pak budeme zářit pravdou, jejíž základy se nacházejí v Bohu, který je Pravda sama. V praxi to mj. může znamenat zasvěcení se Neposkvrněné, ke kterému jsme ostatně v mnohých zjeveních vybízeni.

Nelze na několika řádcích postihnout vše, co je obsahem následujících stránek. Proto přijměte aspoň oněch pár výše uvedených myšlenek jako předkrm toho, co vás čeká a co vás osloví. Treba to bude pěkná modlitba svatého Heřmana Josefa (str. 12–13) k Panně Marii. Anebo svědectví manželského páru, který svoji partnerskou krizi vyřešil díky patronu rodin, svatému Antonínovi Paduánskému, jehož památku slavíme 13. června. (str. 5) Či snad další duchovní téma přivádějící nás k úvahám o naší vlastní modlitbě, zvláště té prosebné. (str. 6–7) I zde si můžeme povšimnout, jak je důležité ve vztahu k Pánu Bohu vystoupit ze sebe...

Vrátím se na začátek a dovolím si pozměnit úvodní slova, která by mohla znít po našem rozjímání takto:

„Prohloubil jsem svoji víru, a proto budu mluvit o tom, co Bůh vykonal v mém životě úžasného.“ Kéž Pán Bůh dá! Panna Maria, svatý Antonín Paduánský a naši svatí patronové ať nám v tom pomáhají!

Daniel Dehner

Chceš-li se dnes opět setkat s Pánem, můžeš se přidat k některé ze skupin, které za ním spěchají ze všech stran. Můžeš se jich zeptat, odkud vědí, kde zastihnout Ježíše. Ti, kteří ho upřímně hledají, protože ho potřebují, nakonec ho vždy naleznou.

Ale jak vidíš, Pán je dnes doslova zaválen prosebníky. Sleduj chvíli Ježíšův běžný pracovní den. Pracuje bez oddechu, aby trpící zbavil nemoci i otroctví hříchu. Nedbá únavy ani hladu. Přišel, *aby sloužil*⁽¹⁾. To, čemu se lidé tak rádi vyhýbají, je pro Božího Syna samozřejmostí. Pozoruj utrpení a touhu těch, kteří přicházejí, i radostnou úlevu těch, kteří se po uzdravení vracejí do svých domovů. Zatímco ty můžeš sledovat jen tyto vnější projevy, tvůj Pán vidí v hloubi jejich srdce jak propast lidské bída, tak skutečné ovoce jejich víry a svého působení. Divíš se tedy, že pracuje až do úmoru?

Ale lidé, kteří sami právě nijak nestrádají, nemusí mít pochopení pro takovou nezištnou službu, která pro potřeby těch druhých zapomíná na své vlastní. Ježíšovým příbuzným se dokonce zdá, že se pomínul. Vysvětlí jim podstatu jeho „bláznovství“ a sám se snaží následovat ho v sebestravující obětavosti bez ohledu na lidské názory a nepochopení.

Se zcela jinými pocity sledují nával kolem Ježíše učitelé Zákona. Přišli až z Jeruzaléma, aby viděli, čím to, že někdo jiný se stal pro tak velké zástupy středem pozornosti. Je nesporné, že Ježíš tu lidem prokazuje dobrodiní, kterého oni sami nejsou vůbec schopni. Vědí lépe než kdokoli jiný, že tato tak početná znamení není možno vykonat pouze lidskou silou. Měli by také lépe než kdokoli jiný rozpoznat, že se tu naplňuje proroctví *o tom, který má přijít*⁽²⁾. Čím to, že právě ti, kteří celý národ učí čekat na Mesiáše, sami Mesiáše nečekají? Čím to, že ti, kteří nejvíce vědí, nejméně poznávají? Všechno vědění není k ničemu, jestliže je člověk zaslepen tvrdostí vlastního srdce. Všimni si, že tito vzdělání učitelé si našli vysvětlení, kterému dokonce schází logika: Ježíš prý koná tolik dobra, protože je posedlý zlým duchem!

Pán využívá této příležitosti, aby ti na příkladu učitelů Zákona vysvětlil, do jak nebezpečného stavu může člověka za-

Boží rodina

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka.

vést jeho zaslepená zatvrzelost. Nejtěžší urážkou Boha je rouhavý postoj člověka, který pro svůj pyšný odpor nechce Dárci milosti dovolit, aby mu prokázal svou slitovnost a dobrotu. Takto se člověk sám zavede do bludného kruhu sebestřednosti, ze kterého není východiska.

I kdyby opanoval tvé srdce nejsilnější ze zlých duchů, Ježíš přichází jakožto ten, který je silnější, aby jej spoutal a osvobodil tě z jeho moci. Ale k tomu je zapotřebí, abys mu umožnil přístup do svého srdce. Odmítneš-li však Osvoboditele, kdo tě osvobodí? O jeho zvláštní přítomnosti svědčí stále stejná znamení: *slepi vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst*⁽³⁾. Chceš-li se uzdravit, hledej jej nejlépe tam, kam proudí zástupy, aby měly účast na jeho dobrodiní. Neptej se zatvrzelých učitelů, kteří neradi slyší o jeho znameních, protože mají za to, že je nepotřebují. Ti tě k němu nezavedou a sami tě neuzdraví. Ptej se těch, kteří již prohlédli, ptej se těch, kteří byli hluší, a nyní mohou vnímat Ježíšova slova, ptej se těch, kteří se belhali, a nyní radostně běží po cestě svatosti, ptej se těch, kteří byli zohaveni vnitřní hnilobou, a nyní jsou očištěni, kteří byli dlouhá léta mrtví, a náhle mohli povstat k radostnému životu. Oni ti řeknou, kým byli uzdraveni.

Viš, proč to Ježíš dělá, co jej dohání, aby neustále konal divy milosti? Jeho nenasytné Srdce by chtělo všechny lidi obejmout, chce být se všemi spoután svazkem nejdůvěrnějšího příbuzenství. *Čím více se totiž rozmnoží milost, tím větší počet lidí bude potom k Boží oslavě projevovat vděčnost*.⁽⁴⁾ Pohled' na něho: sedí tu v kruhu těch, kteří mu s láskou naslouchají. Dovidá se, že venku čeká s příbuznými i jeho milá Matka. Zdá se ti divně, že nejde za ní? Myslíš, že netouží obejmout svoji Matku? Dělá to kvůli tobě. Chce ti tak vyjádřit, že jsi mu stejně milý, že spolu s Marií patříš do jeho velké a skutečné rodiny, rodiny Božích dětí. Právě proto cho-

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 3,9–15

Když Adam pojedl ze stromu, zavolal na něj Hospodin Bůh a řekl mu: „Kde jsi?“ On odpověděl: „Slyšel jsem tvůj hlas v zahradě a bál jsem se, že jsem nahý, a proto jsem se skryl.“ Bůh řekl: „Kdopak ti pověděl, že jsi nahý? Jistě jsi jedl ze stromu, z něhož jsem ti zakázal jíst!“ Člověk odpověděl: „Žena, kterou jsi mi dal, ta mi dala z toho stromu, a tak jsem jedl.“ Hospodin Bůh se zeptal ženy: „Cos to udělala?“ Žena odpověděla: „Had mě svedl, a tak jsem jedla.“ Tu řekl Hospodin Bůh hadovi: „Protože jsi to udělal, buď zlořečený mezi všemi krotkými i divokými zvířaty. Budeš se plazit po břichu a žrát prach po všechny dny svého života. Nepřátelství ustanovuji mezi tebou a ženou, mezi potomstvem tvým a jejím. Její potomstvo ti rozdrtilí hlavu, zatímco ty budeš šlapat po jeho patě.“

2. čtení – 2 Kor 4,13–5,1

Bratři! Protože máme téhož ducha víry, jak je řečeno v Písmu: „Uvěřil jsem, a proto jsem mluvil“, věříme i my, a proto také mluvíme. Vždyť víme, že ten, který vzkřísil Pána Ježíše, vzkřísí s Ježíšem i nás a společně s vámi nás postaví před něho. Všecko to se přece děje pro vás: čím více se totiž rozmnoží milost, tím větší počet lidí bude potom projevovat vděčnost k Boží oslavě. A proto neklepáme na mysl. Tělo nám sice chátrá, ale duše se den ze dne zmlazuje, neboť nynější lehké břemeno utrpení zjednává nám nad každou míru věčnou tíhu slávy, protože nám neleží na srdci věci viditelné, ale neviditelné. Věci viditelné přece pomínou, ale neviditelné budou trvat věčně. Víme totiž, až bude stržen

Dokončení na str. 12

dí jeho Matka od místa k místu, a aby připravila nová zázračná proměnění, prosí všechny, někdy i se slzami v očích: *Udělejte všechno, co vám řekne*.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mk 10,45; ⁽²⁾ srov. Mt 11,3;

⁽³⁾ srov. Iz 35,5n; Lk 7,22; ⁽⁴⁾ srov. 2 Kor 4,15;

⁽⁵⁾ Jan 2,5.

Blahoslavený Bohumil z Dobrowa

Bohumil je jméno dáváno chlapcům i v naší zemi. Ne každý však ví, po kterém světcích toto jméno nosí. Byl to mnich, arcibiskup a poustevník vyznačující se svatým životem a touhou po sjednocování se s Bohem.

Narodil se ve vsi Koźmin leżící ve Velkopolsku někdy v první třetině 12. století, některé prameny uvádějí rok 1116, jiné dokonce až rok 1135. Pocházel z tehdy mocného rodu Leszczyců, i když jiné názory ho vidí jako člena rodu Porajů, což by bylo zajímavé pro nás, jelikož jeho zakladatelem byl Poraj, bratr sv. Vojtěcha a syn knížete Slavníka. Poraj totiž přežil vyraždění Slavníkovců Přemyslovci a utekl do Polska, kde nalezl útočiště.

V Bohumilových žilách by tak kolovala krev z rodu, z něhož pocházel světec, a jeho motivací mělo být kráčet cestou svatosti jako sv. Vojtěch, jehož památka byla v rodu velice živá. Hnězdenský arcibiskup Janik zase měl být Bohumilovým strýcem z matčiny strany a měl mu jednak zajistit vzdělání, jednak připravit podmínky k budoucímu vzestupu.

Poté, co jej v Hnězdně vyučoval pozdější bamberský biskup Oto, studoval Bohumil v Paříži. Po návratu domů přijal kněžské svěcení a začal stoupat v církevní hierarchii, kdy se z obyčejného kněze stal postupně arcibiskupovým kancléřem sídlícím v Uniejowě, poté děkanem kapituly, až po smrti arcibiskupa Zdzisława stanul sám v čele hnězdenské arcidiecéze (podle některých historiků krátce předtím ještě řídil diecézi poznaňskou).

Svým životem vyvrátil nářek ze zákulisních vlivů a nezpůsobilosti zastávat tak náročné poslání. Vyznačoval se převelkou pokorou, horlivostí a štědrostí, s níž obdarovával hladové. Na své náklady též podporoval bohoslovce v jejich studiích, sám přitom žil velmi skromně – jako pravý cisterciácký mnich, jímž už po nějakou dobu byl.

Obléknutím cisterciáckého hábitu Bohumil napodobil svého bratra Bohufala, jenž žil v klášteře v Łeknu. V řádu obdržel řeholní jméno Petr, které se občas přidává k jeho jménu křestnímu. S mnichy cisterciáky se seznámil při studiích v Paříži. Obléknutím biskupského rou-

cha však nepřestal být cisterciákem, jak jsme naznačili. Spával na holé zemi, nosil žiněnou košili a ještě jinými způsoby se umrtvoval tomuto světu, a jak uvádějí jeho životopisci, „nadále si zachoval kontemplativní způsob života, jehož pilíři byly posty a noční bdění, ze svých četných rozjímání čerpal při hlásání slova Božího z kazatelny. Projevil se jako pravý otec chudých, ochránce vdov a sirotků.“

Současně zakládal školy a podporoval cisterciácký řád, povolil například výstavbu kláštera tohoto řádu v Koronowě či Sulejowě. Má se za to, že financoval i zhotovení slavných dveří hnězdenské baziliky Nanebevzetí Panny Marie a svatého Vojtěcha s reliéfy zachycujícími právě život mučedníka z rodu Slavníkovců. Vyznačoval se rovněž mimořádnou úctou k Nejsvětější svátosti, před každou mší svatou ležel dlouhý čas křížem na podlaže a modlil se.

Bohumil se snažil, seč mu síly stačily, vést svěřenou arcidiecézi co nejlépe a nejsvědomitěji, leč byl příliš mírný vůči svévolnému nedodržování církevní disciplíny z řad duchovenstva (horlil pro dodržování celibátu, jež tehdy konečně nabývalo rázu povinnosti) a na ukrajování z koláče majetku arcidiecéze opovázlivými šlechtici, kteří si pramálo dělali z hrozby církevních trestů.

Uznal proto, že bude lepší, když na svůj úřad rezignuje. S papežovým souhlasem roku 1172 Hnězdo opustil a odešel do poustevny nacházející se nedaleko Dobrowa, aby v tamní samotě žil stranou pozemského pachtění. Rodinné jmění věnoval na potřeby misí mezi pohanskými Prusy. Nešel do neznámého prostředí, ta ves mu díky odkazu rodičů náležela; však v ní také tehdy po návratu z Paříže nechal vystavět kostel zasvěcený Nejsvětější Trojici a postaral se o to, aby zde byla vytvořena samostatná farnost, což mělo v té době obrovský význam. Byl pak jejím prvním farářem.

Ani poustevnický život nebyl Bohumilovi neznámý – před lety opustil dobrowskou farnost a žil v poustevně životem podle kameldulské reformy, tedy životem velice tuhé kázně. I z toho můžeme vyvodit, že být arcibiskupem nebylo jeho vysněným cílem a že tehdejší volbu kapituly přijal se sebezapřením.

Jako poustevník byl Bohumil blíže lidem, díky mnohým zkušenostem jim byl nápomocen radou a scházeli se u něj zejména v neděli na mši svatou a na kázání, která k nim pronášel. Podle dobových svědectví činil dokonce i zázraky – uzdravoval lidi i jejich dobytek. Měl prý také „přivolávat“ ryby a krmit jimi hladové. Proto je též ryba jedním z Bohumilových atributů, stejně jako kříž a pontifikální šat.

V poustevně nedaleko Dobrowa žil někdejší arcibiskup v pověsti svatosti až do 10. června 1204, kdy odešel k Pánu. Jiné zdroje uvádějí rok 1182, ale vzhledem k tomu, že je v roce 1191 uváděn mezi účastníky slavnostního jmenování sandomeřského chrámu na kolegiální kostel, je pravděpodobnější první varianta. Při umírání se mu dostalo posily v podobě vidění Panny Marie.

Pochován byl v dobrowském kostele Nejsvětější Trojice, později byly jeho ostatky přeneseny do Uniejowa. Zcela spontánně propuklo mezi věřícími uctívání Bohumilova kultu, trvalo nicméně hodně dlouho, než církev jeho život uznala za výjimečný a ústy papeže Pia XI. mu v roce 1925 přiřkla přídomek „blahoslavený“, papež Pavel VI. jej pak prohlásil za patrona hnězdenské arcidiecéze.

Akta z roku 1625 posloužila jako základ pro první kroky beatifikačního procesu na arcidiecézní úrovni a roku 1647 zaslal arcibiskup Maciej Łubieński potřebné materiály do Vatikánu, žel požár strávil knihu zázraků proběhnuvších na Bohumilovu přímluvu, kterou v roce 1443 nechal sepsat arcibiskup Wincenty Kot. Ve Vatikánu z neznámých důvodů ustrnulo vše na mrtvém bodě. Bohumilův kult nicméně přetrvával, proto se někteří domnívají, že byl Vatikánem potvrzen a jen se o tom nedochovaly záznamy. Je přitom zvláštní, že v Polsku byly již v 17. a 18. století budovány kaple zasvěcené bl. Bohumilovi z Dobrowa (např. v obci Puszcza v roce 1788).

Láska obnovená na přímluvu svatého Antonína

Na přímluvu svatého Antonína Paduánského se již během jeho života a později také na jeho hrobě událo tolik zázraků, že jeho františkánský spolubratr svatý Bonaventura všem radil: „Pokud hledáte zázraky, běžte k Antonínovi!“ Věřící dodnes prosí tohoto světce o přímluvu zejména v případech, kdy jde o hledání ztracených věcí – všedních, ale i těch nejdůležitějších. Jako patron zamilovaných, snoubenců a manželů pomáhá například při výběru budoucího partnera anebo rovněž při hledání a opětovném získání ztracené lásky. Vypráví o tom dojemné svědectví manželského páru z Padovy, které dokonce i skeptikům lépe ozřejmí pomáhající světcovu blízkost. Toto svědectví se 22. února 2009 dostalo do rukou rektorovi baziliky svatého Antonína, pateru Enzovi Poianovi OFMConv., který ho uveřejnil na internetovém blogu *Cantuale Antonianum*:

Již pouhých jedenáct měsíců po smrti, v roce 1132, byl Antonín Paduánský svatořečen. V téže době byl položen základní kámen stavby, z které se později stala papežská bazilika – jedna z nejnavštěvovanějších svatyní v Itálii, tyčící se nad sarkofágem sv. Antonína.

„Naše manželství se po počátečním bezstarostném období plánování budoucnosti ocitlo v hluboké krizi, žili jsme v napětí a pod tlakem také proto, že vytožené dítě stále nepřicházelo. Nechtěli jsme pátrat po příčinách, ale více či méně tiché vzájemné obviňování z neplodnosti

Bazilika sv. Antonína v Padově na dobové kresbě z roku 1838

nás chvílemi píchalo do srdce jako jehly. Navíc jsme se hádali pokaždé, když byla potřebná a nezbytná vzájemná komunikace, nutnost rozhodovat či něco udělat. Ačkoliv jsme měli nevýslovnou touhu oživit náš vztah, byli jsme zoufalí, protože jsme nedokázali udržet jazyk za zuby a často se to skončilo urážkami a vzájemným obviňováním. Žili jsme vedle sebe jako dva cizí lidé, kteří čekají, až se najde nějaké rozumné a pro oba přijatelné řešení.

Jednoho dne jsme se rozhodli – nezávisle na sobě a bez toho, že bychom se dohodli – jít do baziliky a prosit svatého Antonína o milost záchrany našeho manželství. Bylo jednoduše neuvěřitelné, když jsme se u hrobu světce potkali a uvědomili si, že jsme tam přišli ve stejném čase a s totožným úmyslem! Dojetím nám začaly téct slzy a bez nejmenšího ostychu jsme s pláčem pokračovali v modlitbě, zcela beze slova, zatímco jsme se ruku v ruce společně dotýkali světcova hrobu.

Baziliku jsme opustili s pocitem úlevy, jako by nám někdo odňal tíhu ze srdce. Spolu jsme se procházeli areálem kláštera a známou *Křížovou chodbou s magnolií*. Znovu jsme začali snít o společném životě a chvíli jsme stáli před vstupem do kaple se zpovědnicemi, opření o malou zidku křížové chodby.

Nakonec jsme vstoupili do kaple, ale bez jakéhokoliv vědomého úmyslu vy-

zpovídat se. Bylo to uprostřed léta a bylo velké vedro, proto jsme rádi přijali chladné místo v kapli a posadili se vedle sebe do poslední lavice, ruku v ruce, v tichosti. Na lavici jsme našli dva letáky s přípravou na svatou zpověď – ty tam byly položeny zřejmě pro nás. Sem tam jsme si něco přečetli a pohlíželi přitom na fresku od Annigoniho, která zobrazuje návrat marnotratného syna. Měli jsme pocit, jako bychom se stali součástí tohoto výjevu, a v jistém okamžiku se moje žena rozhodla: »Jdu ke zpovědi!« Zůstal jsem sám se stejnou touhou, ale bál jsem se a styděl, protože od mé poslední zpovědi uplynulo příliš mnoho času. Nemohl jsem si vzpomenout na postup zpovědi a nevěděl jsem, kde a jak začít. Nakonec jsem přece posbíral veškerou odvalu a vstoupil do zpovědnice, jako bych nechtěl být v ničem horší než moje manželka. Svatý Antonín se postaral o to, abychom oba našli dva zpovědníky, kteří nás vyslechli s porozuměním, a když nám udělili roz-

Bartolomé Esteban Murillo (1617-1682): Sv. Antonín Paduánský (detail)

hřešení našich hříchů, spontánně vyjádřili radost ze zázraku lásky, který v nás Pán právě vykonal prostřednictvím svatého Antonína.

Takto posilnění jsme se vrátili domů, smíření s Bohem a mezi sebou navzájem. Okamžitě jsme si uvědomili, že se stalo něco důležitého, co najednou dalo našemu manželství správný směr. A tak začalo v našem životě znovu svítit slunce, zejména když se ovoce smíření o několik měsíců později překvapivě ukázalo v počtu dítěte, které, když spatří světlo světa, docela jistě dostane jméno Antonín.“

Z Vítězstvo Srdca 145/2022 přeložil a upravil -dd-

Vroucí naléhavá modlitba

Nikdy bych se neodvážil napsat to, co nyní napíši o prosebné modlitbě, kdyby to sám Ježíš nezjevil ve svém evangeliu. Když jsem začal být přitahován modlitbou, napsal jsem si na desky breviáře místa z evangelia, která vybízejí k modlitbě: „Dotěrný přítel“ (Lk 11,5–13), „Neodbytná vdova“ (Lk 18,1–8), velká místa z Janova evangelia (Jan 14,13–17; 16,23–25) a zarážející slova: *Dosud jste o nic neprosili*. A byl to apoštol svatý Jakub, který hovoří o mocné modlitbě spravedlivého (Jak 5,13–18). Jsou ještě jiná místa o síle víry a modlitby (Lk 17,5–6; Mt 17,19–20; Mk 9,29; Mt 21,21–22; Mk 11,22–24).

Kdybych měl hledat příklad, který tyto texty ilustruje, nenašel bych nic lepšího než „sepjaté ruce“ faráře arského a následující slova: „Člověk je chudák, který si všechno potřebuje vyprositi od Boha.“

To mě přivedlo k úvaze o tom, co Ježíš říká v evangeliu o modlitbě. Když se podíváme na nejdůležitější texty, zdají se mi jasné dvě věci:

Především prosebník se staví pod pohled Otce, který vidí skryté věci a ví, co potřebujeme, dříve než o to prosíme (Mt 6,5–15). Následuje darovaný Otče náš, který je především vyzváním jména Otceva. Kdo se modlí Otče náš, začíná prosit.

Pak ve všech uvedených textech Kristus radí prosebníkům, aby hledali, klepali a prosili. Máme se modlit bez ustání a nenechat se odradit (Lk 18,1). Důraz se zde klade na vytrvalost, tvrdohlavost, dokonce se doporučuje dotěrná neodbytnost. To je tak zjevné, že to není třeba opakovat.

Tak ve mně vzniklo nepřekonatelné přesvědčení, že každá modlitba má jako základní předpoklad vroucnost a naléhavost. Z toho vznikla u mne takřka rutinní mánie instinktivně vycítit u sebe i u jiných, jestli mám co do činění s někým, kdo se „modlí na kolenou“, nebo ne. To je také jeden z důvodů, proč jsem neschopný hovořit s někým nebo odpovídat na otázky někoho, kdo se nemodlí.

Má to své důsledky, když klekneme. Neschopnost modlit se vyslovuje sama

sobě ortel, protože je důsledkem postoje, který jsme přijali ve svém životě a jímž se z nás stal někdo, kdo odporuje a říká své „ne“ vroucí modlitbě.

Kdo klečí na kolenou, má naději a touhu. V duchovním životě není žádné jiné praktické rozhodnutí a já mám zkušenost, že jsou situace, ve kterých není možno dát druhému žádnou jinou radu, než aby se modlil.

Když mi někdo řekne: „Já nemohu milovat, já nemohu odpouštět, já nemohu žít zdrženlivě,“ řeknu mu: „Modlete se.“ Když mi řekne, že se nemůže modlit, odzuzuje ho tato jeho nemožnost.

Někdo řekl jednou jednomu knězi, který mu doporučil prosebnou modlitbu, že se nachází ve zcela bezvýhodné situaci, která, lidsky řečeno, nemá žádné řešení: „Vy nechápete vůbec, že jste mě přivedl k zoufalství právě tím, když jste mi to řekl, protože to je přesně to, co já nemohu a co je mým zoufalstvím.“ Když se někdo ocitne v takové situaci, pak mu zbývá jediná cesta: že si najde nějakého kněze, nějaký klášter nebo někoho druhého, kdo se za něho bude modlit. To je první krok k uzdravení skrze modlitbu.

Ale jsou ještě subtilnější situace, totiž takové, kdy se někdo modlit nechce, protože se bojí, že by se jeho modlitbou změnilo něco na jeho situaci, což podvědomě odmítá.

Může se také stát, že nemáme dost silnou vůli, abychom odolali pokušení. Vždy však můžeme pokleknout a říct: „Pane Ježíši, smiluj se nade mnou!“

Kněz, o kterém jsme mluvili, poradil jednomu člověku, který se nechtěl modlit, aby si lehl tváří k zemi a tak se skrytě začal modlit. To není žádný tělesný „hrdinný skutek“, nýbrž je to výraz „morální slabosti“. Taková modlitba, i když je docela krátká, přináší skutečné osvobození. V tom spočívá vlastně obrat v duchovním životě, a kdo se tomu poddá, bude od sebe sama osvobozen.

Rozhodnutí vroucně a naléhavě se modlit je důležitější než všechno, co potom následuje. I těm, kteří se oddávají kontemplativní meditaci nebo koncentraci, může Kristus vždy říct: „Ještě jste o nic neprosili v mém jménu.“ Jsou lidé, kteří se oddávají krásnému rozjímání, ale vroucně neprosí. Svatý Alfons z Liguori řekl, že při modlitbě jsou vroucí prosby (obsecratio,

Papež František: Žehnat homosexuálním svazkům není možné

„To, co jsem dovolil, nebylo žehnání svazků,“ říká papež František v rozhovoru s moderátorkou a šéfredaktorkou večerních zpráv americké televizní stanice CBS Norah O'Donnellovou. V hodinovém speciálu odvysílaném 20. května 2024 se dotkl celé řady aktuálních témat a objasnil rovněž svůj postoj k tématům obsaženým v nedávné věroučné deklaraci *Fiducia Supplicans* ohledně žehnání stejnopohlavním párům.

Americká novinářka ve svém dotazu vyšla z všeobecně rozšířeného výkladu, že deklarace *Fiducia Supplicans*, vydaná Dikasteriem pro nauku víry 18. prosince loňského roku, povolila katolickým kněžím žehnat stejnopohlavním párům. Konstatovala, že je to velká změna a žádala po papeži vysvětlení, v čem spočívá.

Papež doslova odpověděl: „Ne, to, co jsem povolil, nebylo žehnání svazků. To nelze udělat, protože to není svátost. To nemohu. Pán to tak učinil. Ale žehnat každému člověku, to ano. Požehnání je pro každého. Pro každého. Žehnat svazku homosexuálního typu však jde proti danému právu, proti církevnímu právu. Ale žehnat každému člověku, proč ne? Požehnání je pro všechny...“

Druhé z horkých témat, kterého se Norah O'Donnellová dotkla, byl problém surrogátního mateřství. Papež František znovu potvrdil svá v poslední době několikrát opakovaná slova. „Co se týče náhradního mateřství v pravém slova smyslu, ne, není povoleno. Někdy se z náhradního mateřství stává byznys, a to je velmi špatné.“

Podle www.cirkev.cz

zapřísahání) nejdůležitější. Přejít na ně je obtížnější, než si může někdo myslet. Jsou řeholníci a křesťané, kteří vůbec nevědí, co znamená snažit se, říct „děkuji“ ještě dříve, než řeknou „prosím ještě o to...“. Ověřil jsem si to v mnoha modlitebních skupinách. Skutečné prosby jsou tajemnější a řídkší, než si myslíme.

Jednou slyšel někdo v modlitbě Ježíšova slova: „Ještě jsi mě o nic neprosil,“ a pochopil, že chtěl svým vlastním úsilím dosáhnout toho, o co nechtěl prosit. Vroucně prosit znamená čekat jako žebřák, že něco dostaneme, co jsme si vůbec nezasloužili.

Abychom pochopili, že vroucí modlitba stojí v samém centru modlitby, stačí se zamyslet prostě nad věcmi v mezilidských vztazích. Škola vroucí prosby je tajemná a fascinující; naráží však v našem nitru na silné odmítání a umlčování; to patří k zaklínadlu dnes tak častému: komunikačnímu problému. Když jsou mezi manželi nebo mezi členy nějaké skupiny problémové vztahy, musí jedna z obou stran vystoupit ze sebe, obrátit se na druhou a říct: „Pěkně prosím!“

Tak je tomu i v modlitbě: Při vroucí modlitbě se řeší komunikační problém mezi námi a Bohem. Je třeba natáhnout ruku a vystoupit ze sebe. Dokud neuděláme toto gesto, které pak mohou následovat další (děkování, chvála, klanění, objetí, spojení), je v nás stále něco, co se protíví a nesouhlasí. Říkáme, že milujeme, že chceme odpouštět, být pokorní a čistí, ale jak hluboko sahají láska, odpuštění, pokora, čistota do našeho bytí? Když však prosíme (jako advokát o milost pro odsouzeného k smrti), nejsou žádné komunikační problémy. Vystoupili jsme ze sebe. Neznáme základ svého dvojakého srdce; jen naše vroucí prosba potvrzuje a dokazuje, že toužíme po tom a chceme to, oč prosíme.

Proto ti, kteří uvažují v nadpřirozené rovině o modlitbě, trvají na tom, že není žádné jiné řešení než vroucí naléhavá prosba. Při žádném jiném postoji není člověk tak do hloubky osloven a dává vždy jen část sebe, zatímco při naléhavé prosbě se musí zapojit i tmavé a nejtajemnější hloubky naší bytosti.

Vrchol dokonalosti a svatosti je v tom, že můžeme naléhavě něco vyprošovat.

*Z Maria heute 4/99 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Eutanazie je selháním lásky, podporujme lidskou důstojnost na konci života

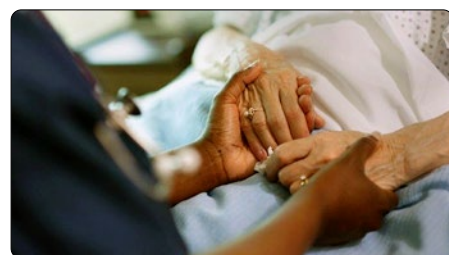
Pozdrav papeže Františka účastníkům sympozia o paliativní péči „Towards a Narrative of Hope: An International Interfaith Symposium on Palliative Care“, které se ve dnech 21. až 23. května 2024 konalo v Torontu: „Pomozte nemocným a umírajícím uvědomit si, že nejsou izolováni ani osamoceni, že jejich život není břemenem,“ píše papež.

V dnešní době, kdy čelíme tragickým důsledkům válek, násilí a nespravedlností různého druhu, je příliš snadné propadnout smutku, ba dokonce zoufalství. A přesto jsme jako členové lidské rodiny, a především jako věřící povoláni k tomu, abychom s láskou a soucitem doprovázeli lidi, kteří zápasí a snaží se najít důvody k naději, píše papež František v poselství zasláném účastníkům prvního mezinárodního mezináboženského sympozia o paliativní péči. Setkání se zúčastnili předsedové dvou zastřešujících orgánů – za Papežskou akademii pro život arcibiskup Vincenzo Paglia a za Kanadskou biskupskou konferenci biskup William McGrattan – spolu se zdravotníky z celého světa a příslušníky různých náboženských vyznání.

V poselství psaném v angličtině papež s odkazem na téma sympozia připomíná, že naděje nám dává sílu čelit otázkám, které před nás staví životní výzvy, těžkosti a obavy. Všichni ti, kdo zakusili nejistotu, jež často přichází s nemocí a smrtí – poznamenává František – skutečně potřebují svědectví naděje, které jim vydávají ti, kdo o ně pečují a zůstávají po jejich boku. V tomto ohledu je paliativní péče, která se snaží co nejvíce zmírnit břemeno utrpení, především konkrétním projevem blízkosti a solidarity s našimi trpícími bratry a sestrami. Zároveň tento druh péče pomáhá pacientům a jejich blízkým přijmout zranitelnost, křehkost a konečnost, které charakterizují lidský život na tomto světě.

Papež jasně říká, že skutečná paliativní péče se radikálně liší od eutanazie, která nikdy není zdrojem naděje ani oprav-

dového zájmu o nemocné a umírající. Je spíše selháním lásky, odrazem kultury odpisu, v níž lidé již nejsou považováni za základní hodnotu, o kterou je třeba pečovat a kterou je třeba respektovat (*Fratelli tutti*, 18). Papež poukazuje na to, že eutanazie je často falešně prezentována jako forma soucitu. Postoj soucitu, který znamená „cítit s“, nezahrnuje úmyslné jednání s cílem ukončit život, ale spíše ochotu sdílet

břemeno lidí, kteří stojí před posledním úsekem naší pozemské pouti. Naopak, paliativní péče je skutečnou formou soucitu, protože reaguje na utrpení, ať už fyzické, emocionální, psychické nebo duchovní, potvrzením základní a nedotknutelné důstojnosti každého člověka, zejména umírajícího, a tím, že mu pomáhá přijmout nevyhnutelný okamžik přechodu z tohoto života do života věčného.

Z tohoto pohledu náboženské přesvědčení nabízí hlubší pochopení nemoci, utrpení a smrti, považuje je za součást tajemství Boží Prozřetelnosti a z hlediska křesťanské tradice za prostředek k dosažení posvěcení. Není náhodou – zdůrazňuje papež – že soucitná práce a úcta, kterou prokazují zdravotníci a specializovaní pracovníci ve zdravotnictví, často umožňují lidem na konci života nalézt duchovní útěchu, naději a smíření s Bohem, členy rodiny a přáteli. František tuto službu označuje za důležitou – „dokonce bych řekl, že nezbytnou – k tomu, abychom nemocným a umírajícím pomohli uvědomit si, že nejsou izolováni nebo osamoceni, že jejich život není břemenem, ale že zůstávají v Božích očích vnitřně cenní a spojení s námi poutem společenství“.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Jas pravdy

Katecheze P. Gabriela Amortha (1925–2016) nad encyklikou Jana Pavla II. *Veritatis splendor* na setkání v Colle Don Bosco 11. října 2003

Jak žít v dnešní zmatené době mravně podle Božích zákonů? Odpovědi na tuto dnes tak frekventovanou otázku najdeme v tištěných médiích či na internetu jistě mnoho, ale slova světově proslulého exorcisty v sobě nesou věroučnou jistotu, která je tak důležitá pro zdravý duchovní život. A ani po dvaceti letech z nich nevyprchalo nic z jejich životodárnosti.

S velkým potěšením přicházím mezi vás, abych s vámi pohovořil o „Jasu pravdy“, o encyklice Svatého otce, která je velice důležitá, protože pojednává o bloku křesťanské morálky. Budeme dnes hovořit o mravním životě z globálního pohledu, ve kterém září v celé své kráse, pokud je v souladu s Božím zákonem.

Celé pojednání vychází z příběhu evangelia o setkání Ježíše s bohatým mládenkem. Najdeme ho u Matouše 19,16–30.

Tři otázky, po kterých následují tři odpovědi:

První otázka: Mistrě dobrý, co mám dělat, abych dostal život věčný?

Druhá otázka: To všechno jsem zachovával. Co mi ještě schází?

Třetí otázka: Odešel smutný a apoštolové se ptají: Kdo může být spasen?

Je tu jedna úvodní premisa: „Mistrě dobrý“, na kterou Ježíš reaguje: „Nikdo není dobrý kromě Boha.“ Neodmítá titul „Mistrě dobrý“, dokonce ani tím, že říká, že dobrý je jedině Bůh, chápe ho jako uznání svého božství.

Také Desatero má důležitou premisu: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh“, od něhož závisí různá přikázání. Jen když uznáme Boha jako pravého Boha, přijímáme vážně všechno to, co je obsaženo v deseti přikázáních.

„Co mám dělat, abych se zachránil?“ ptá se mládenec. To je problém, kterému se nikdo nemůže vyhnout. Odpověď na něj může dát jedině Bůh. On chce spásu všech lidí, proto vepsal svůj zákon do každého správného svědomí všech národů, i národů nekřesťanských a pohanických, tak, aby všichni mohli být spaseni.

Ale lidé se často obracejí jinam, *obracejí se k ďáblu*, jak to udělali již prarodiče. A ďábel se umí velice dovedně kamufl-

vat nejrůznějšími způsoby. Obracejí se k sobě samým a pozvedají se tak na absolutní arbitry dobra a zla a neberou přitom ohled na naši přirozenost zraněnou dědičným hříchem. Obracejí se na svět, aniž by mysleli na to, co řekl svatý Jan, že všechno, co je ve světě, je žádostivost těla, žádostivost očí a pýcha života: nečistota, pachtění za bohatstvím, za úspěchem, pýcha, lakomství, závist, úspěch za každou cenu.

„Buďte svatí jako váš nebeský Otec, buďte milosrdní jako váš nebeský Otec.“ – „Já jsem vzor, dal jsem vám příklad, jak jsem udělal já, dělejte i vy.“

První otázka: Co mám dělat, abych měl život věčný? První odpověď: Chceš-li vstoupit do života, zachovávej přikázání. Přikázání pocházejí od Boha, nevynalezla je církev!

*Tady je velký omyl:
vzvedávat svobodu, až se z ní
stane něco absolutního...
Pravá svoboda je spojena
s pravdou.*

Připomeňme si společně Desatero přikázání:

První: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš mít jiného Boha kromě mne.

Druhé: Nevezmeš jméno Boží nadarmo.

Třetí: Pomni, abys den sváteční světil.

Čtvrté: Cti svého otce a svou matku.

Páté: Nezabiješ.

Šesté: Nesesmilniš.

Sedmé: Nepokradeš.

Osmé: Nepromluvíš křivého svědectví.

Deváté: Nepožádáš cizí ženu.

Desáté: Nepožádáš cizí majetek.

P. Gabriel Amorth

Z Desatera vzešel Starý zákon se slibem trvalé země k bydlení. S deseti přikázáními zdokonalenými Ježíšem přikázáním lásky je spojen slib nebe. Neslibuje již jen zemi zde na světě, ale je to slib ráje, nebe. Desatero se bere extrémně vážně.

Bůh je dobrý Otec, který nás nesmírně miluje a říká, jako tatínek říká dítěti: „Nedotýkej se těch drátů, prochází jimi proud vysokého napětí, mohl by tě usmrtit!“ Je to zákaz, který porušuje svobodu dítěte? Ne. Upozorňuje ho na nebezpečí. Tak je tomu i s přikázáními, které nám Bůh dává. Ježíš vypočítává přikázání lásky a doplňuje je: „Miluj bližního jako sám sebe“; pak na konci své služby řekne: „Nové přikázání vám dávám, abyste se milovali, jako já jsem miloval vás.“ Není zde už metr na měření: jako miluješ sám sebe, jako miluje Bůh. „Pouze kdo miluje bližního, kterého vidí, miluje také Boha, kterého nevidí,“ říká nám apoštol Jan. Budeme souzeni podle lásky.

Bohužel mnozí mají takové krédo: „Věřím v Boha, ale nejsem praktikující.“ Sami jste to jistě již slyšeli. Ale co říká evangelium? „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého Otce.“ Proto říkám – věřit v Boha není k ničemu, jestliže nás tato víra nevede k tomu, abychom zachovávali jeho přikázání. Ještě nikdy jsem nepotkal nevěřícího ďábla. Všichni ďáblové věří v Boha. Věří, říká Bible, „věří, a třesou

se hrůzou“ (Jak 2,19). Když se mě ptají při rozhovoru v televizi nebo v novinách: „Otče, nikdy jste neměl strach z ďábla?“ – „Já strach z ďábla? To on má strach ze mne!“ A nejenom ze mne, ale i z vás. Byli jsme stvořeni k Božímu obrazu: máme mít strach z ďábla? Křtem jsme se stali chrámem Boží Trojice: máme se bát ďábla? „Vzepřete se mu, a uteče od vás,“ říká svatý Jakub (Jak 4,7).

Přejdeme ke druhé otázce. Onen mladík říká: „Zachovával jsem přikázání od svého mládí. Co mi schází?“ A Ježíš na to: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej všechno, co máš, dej chudým a pak přijď a následuj mě.“ To je výzva pro všechny, přirozeně aby žili přiměřeně podle svého stavu. Je to zřeknutí se sebe chápané v tom smyslu, abychom dali absolutní přednost Ježíši před každým jiným materiálním ohledem a každým jiným lidským zájmem. Ježíš říká: „Kdo se nezřekne všeho, co má, nemůže být mým učedníkem.“ Tak často ke mně přicházejí osoby, které nepotřebují exorcismus, ale potřebují dát průchod svému pobouření pro nespravedlnost, která je postihla při rozdělení dědictví. Nekazme si mysl kvůli materiálním věcem, ani když musíme snášet nespravedlnost.

Ten mládenec odešel smutný... Ježíš pokračuje a i on je smutný: „Jak je obtížné, aby bohatý došel spásy, jak je to obtížné!“

Přecházíme ke třetí otázce a tu kladou učedníci, když slyší větu: „Spíše projde velbloud uchem jehly...“ Ptají se: „Kdo tedy může být spasen?“ Ježíš odpovídá: „U lidí je to nemožné, ale u Boha není nic nemožného.“ Svět tak dychtí po bohatství, tak je vyhledává, že pokládá za blaženého toho, kdo vydělává miliardy. Ale tak tomu není. Blažený je ten, kdo plní vůli Boží, blažený je pokorný, ten, kdo má lásku. „Blahoslavení chudí duchem, protože jejich je nebeské království.“ (Mt 5,3) Svatý Pavel nám říká, že žádostivost peněz a bohatství je kořenem všeho zla.

Papež ve své encyklice říká: „Je zapotřebí, aby se dnešní člověk znovu obrátil ke Kristu, aby dostal od něho odpověď na to, co je dobré a co špatné. Rozhodovat o dobrou a zlu nepřisluší člověku, ale Bohu.“

Tady je velký **omyl: vyzvedávat svobodu**, až se z ní stane něco absolutního. Individuální svědomí rozhoduje neomylně

Církev sdílí koptské prohlášení o homosexualitě

Katolická církev sdílí učení koptské církve o homosexualitě a vítá její pastorační přístup, prohlásil prefekt vatikánského Dikastéria pro nauku víry kardinál Victor Fernández, kterého přijal na audienci koptský patriarcha Tawadros II. Tématem rozhovoru bylo vatikánské prohlášení *Fiducia supplicans*, týkající se mimo jiné žehnání osob žijících ve stejnopohlavních svazcích, které se setkalo s ostrou reakcí koptské církve.

Návštěva kardinála Fernándeze si kladla za cíl narovnáni donedávna velmi srdečných vztahů s kopty. Synod koptské pravoslavné církve totiž v reakci na deklaraci *Fiducia supplicans* letos v březnu oficiálně přerušil teologický dialog s katolickou církví.

Prefekt Dikastéria pro nauku víry patriarchovi objasnil, že papež během plenárního shromáždění jeho úřadu výslovně zdůraznil, že požehnání, o němž je řeč v deklaraci *Fiducia supplicans*, se nevztahuje na svazek, nýbrž na jednotlivce. Kardinál Fernández navíc nyní prohlásil, že katolická církev souhlasí s učením prohlášení koptského svatého synodu ze 7. března letošního roku.

V tomto koptském dokumentu čteme, že ti, kdo mají homosexuální sklon, ale zdržují se homosexuálních aktů, jsou vystaveni vnitřním bojům

podobným těm, které prožívají heterosexuální osoby zdržující se nevázanosti. V obou případech je zapotřebí duchovní a psychologické pomoci. Naproti tomu ti, kteří svým sklonům vyhoví a praktikují homosexuální akty, odmítají duchovní a psychologickou podporu a z vlastní vůle porušují Boží přikázání, upadají do stavu, který je horší než stav, v němž žijí lidé potýkající se s cizoložstvím. Koptská deklarace dále mluví o tom, že tito lidé musejí být varováni a vyloučeni ze společenství, dokud neprojeví pokání. Koptská církev také připomíná, že Písmo svaté výslovně zakazuje sexuální vztahy mezi lidmi stejného pohlaví. Deklarace dále kategoricky odmítá ospravedlňování homosexuálních praktik ideou kulturní rozmanitosti. Na druhou stranu však ujišťuje, že neodmítá ty, kdo mají homosexuální sklon, ale chce jim poskytnout pomoc, aby mohli dosáhnout psychologického a duchovního uzdravení a důvěřovali Kristu.

Kardinál Fernández během své návštěvy Káhiry představil koptskému patriarchovi Tawadrasovi rovněž dodatečná vysvětlení k požehnání, o němž pojednává *Fiducia supplicans*.

Zdroj: www.cirkev.cz
(Redakčně upraveno)

o tom, co je dobré a co je zlé. Všechno je dovoleno, co se mi líbí. Jsem rozhodčím dobrého a zlého: droga, sexuální svoboda, určitá televizní podívánka... Ale tak se postupuje proti svobodě, každý má svou pravdu, která se liší od pravdy toho druhého. Pravá svoboda je spojena s pravdou. „Budeš-li z něho jíst, zemřeš.“ To je pravda, kterou Bůh řekl Adamovi a Evě. A ďábel: „Není to pravda, že zemřeš, budeš podobný Bohu: to je zisk!“ Jisté věci, které jsme jako chlapi byli zvyklí nazývat „hříchy“, se nyní nazývají „zkušenosti“. Ještě nemáš zkušenost s drogou? Zdá se ti, že by ses měl za to stydět. Stalo se

v jedné dívčí třídě klasického gymnázia: Jedna žačka řekla při zábavě o přestávce, že je pannou. Kolem se strhl velký smích. Dnes to vypadá tak, jako by neřest měla chodit se vztyčenou hlavou a že ctnost by se měla stydět. Potom však potají přicházely za ní spolužačky jedna za druhou. „Myslíš, že jenom ty jsi panna? Já také,“ říkaly skrytě, šeptem, aby to nikdo neslyšel. Jak je krásné být odvážný v dobrém! Ba je to tak krásné, když Ježíš říká: „Kdo mě vyzná před lidmi, toho já vyznám před svým otcem v nebesích.“ Rozhodovat, co je dobré a co zlé, nepřisluší člověku, to náleží Bohu.

II. vatikánský koncil říká jasně: „**Nejvyšší normou lidského života je Boží zákon**, věčný (neměnný), objektivní (nezávisí na náladě osob), všeobecný; člověk odhaluje v nitru svého svědomí Zákon, který si nedal sám, ale který musí poslouchat.“ Boží zákon a lidská svoboda nejsou v protikladu. Kde se setkávají? V pravdě.

Svatý Augustin říká: „Nemůže existovat láska, která je v rozporu s pravdou.“ Z toho vyplývá také zásluha a hřích. Hříchu se dopouštíš, když jednáš proti Božimu zákonu, zásluhu získáváš, když ho zachováš. Na tom závisí odměna a odsouzení. Pro toho, kdo Boží zákon zachoval: „Pojďte, požehnaní...“; pro toho, kdo porušoval Boží zákon: „Odejděte, zlořečení, do ohně věčného.“ Svátý Pavel má doporučení, které byste si měli často připomínat: „Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zhýralci, ani lidé zvrácení, ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani utrhači, ani lupiči nebudou mít v Božím království účast.“ (1 Kor 6,9-10)

Druhý omyl - individuálně vyhodnocované okolnosti mohou osvobodit od obecného zákona. Hledte, vždy se najdou výmluvy, pokud si myslíme, že jsou tu okolnosti, které mohou hodnotit podle svého: „Já jsem proti potratu, ale situace, ve které se nachází moje žena, při jejím zdravotním stavu není jiné řešení než...“ - „Já jsem proti rozvodu, ovšem můj případ je něco zvláštního, ustavičné hádky, kdy absolutně nejsme schopni se shodnout...“ Vidíte, jak hledáme omluvy, vytváříme je, abychom mohli porušit Boží zákon. Jste manželé, a nemůžete se shodnout? Hledejte všechny možné způsoby, a když se vynasnažíte oba dva, jistě ten způsob najdete.

Pokud jste upřímní, dialog člověka se sebou samým je tento: „Jak se mám zachovat v tomto obtížném případě? Co je ve shodě s Božím zákonem? Co chce Bůh, abych udělal v této situaci?“ To je dialog s Bohem. Zákony, které Bůh vepsal do srdce člověka, pokud lidské srdce nezbloudilo, jsou jasné a zřetelné: praktický soud má být ve shodě s pravdou. Kdo má správné svědomí, postupuje vpřed.

Jak se svědomí deformuje? Například hříšným návykem. Nemám strach o toho, kdo zhřešil, mám strach o toho, kdo opakovaně upadá do hříchu; bojím se o toho, kdo ospravedlňuje hřích: tady už se nedá

nic dělat. Předsudky okolí, špatné příklady mohou zatemnit vědomí: „Všichni to dělají...“ Jen ten, kdo je spravedlivý a hledá pravdu, nedá si svědomí deformovat vášněmi, okolím, d'áblem. Jak si mohu utvořit správné svědomí, jakým způsobem mohu opravdu správně pochopit, co je dobré a co je zlé v životních okolnostech, ve kterých se nacházím? Velkou pomocí je Boží slovo a učitelský úřad církve.

Člověk musí zachovávat mravní zákon i za cenu, že ho to bude stát život...

Když byla vynalezena televize, Otec Pio se rozhněval, a když mu řekli:

„Ale otče, to je úžasný vynález!“ odpověděl: „To se ví, je to úžasný vynález, ale uvidíte, co se z něho stane: zkáza mladých i starých, kněží, sester, bratří...“

Jsou zde dva důležité výroky svatého Pavla, který byl pěvcem svobody. První je v listu Římanům 12,2: „Nepřizpůsobuje se tomuto světu.“ Je to obtížné, protože když žijeme ve styku s druhými, mluvíme s druhými, snadno se jim staneme podobnými i v tom, v čem se mylí. Křesťan musí mít odvahu, aby říkal a dělal i to, co druzí neříkají a nedělají. Druhá věta, kterou bych vám chtěl vštípit do paměti, je v listu ke Galatským 5,13: „Bratři,

P. Gabriel Amorth

vy jste povoláni ke svobodě. Ta svoboda však nesmí být záminkou, abyste se vraceli k prosazování sebe.“ Svátý Pavel má v tomto směru velmi jasné pojmy. Bud'to žijeme podle ducha, nebo podle těla. Budeš-li žít podle těla, zemřeš, budeš-li žít podle ducha, budeš mít život věčný... Kdo zasévá v těle, z těla bude sklízet záhubu. Ještě jednou svátý Pavel: Kdo zasévá v duchu, z ducha bude sklízet život věčný. Připomeňme si žalm 19: „Hospodinův zákon je dokonalý, občerstvuje duši, Hospodinův příkaz je spolehlivý, nezkušenému dává moudrost. Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.“

Třetí omyl se týká hříchů těžkých a lehkých. Z Bible a učení církve víme, že existuje skutek, kdy se jedná o přestoupení Božího zákona v závažné věci, v úplném vědomí a úplném souhlasu, jedná se o hřích těžký. To je hřích, který způsobuje smrt duše, ztrátu posvěcující milosti, znemožňuje nám přijímat Eucharistii, dokud nepřistoupíme ke svatě zpovědi. Bible nám představuje klasické příklady: Saul, David, Achab, kteří se dopouštějí zlého skutku - to je smrtelný hřích. Bible říká, že každý bude souzen podle svých skutků, nikoliv podle svých nápadů. V Bibli je Boží slovo.

Kež se nestává to, co říkal v jednom svém kázání otec Tardif: „Znám lidi, kteří si najdou každý den čas, aby si přečetli noviny, ale za celý svůj život si nenašli čas, aby si četli Písmo svaté.“

Čtvrtý omyl - na omluvu zla nestačí dobrý úmysl. Žádný špatný skutek není možno ospravedlnit dobrým cílem: „Kradu, abych podaroval chudé.“ Nikoliv, synáčku, když kradeš, jednáš proti sedmému přikázání. Dnes je tolik hříchů proti životu: potraty, eutanazie, sebevraždy, genocida, svěvolné věznění, otroctví, prostituce...

Jestliže nějaký skutek je ze své podstaty zlý, nemůže ho ospravedlnit žádný dobrý úmysl ani zvláštní okolnosti.

Pátý omyl: „Věřím svým způsobem.“ Mnoho lidí myslí a žije, jako by Bůh neexistoval, a dělají sami ze sebe absolutní rozhodčí toho, co je dobré a co zlé. „Mně se to jeví jako dobré, mně se to zdá zlé.“ Tobě? A co Bůh? Vira má mravně objektivní obsah, proti kterému se nikdo nemůže stavět. „Z toho poznáme, že jsme poznali Boha: když zachováváme jeho přikázání.“ (1 Jan 2,3) Co pomůže člověku, kdyby získal celý svět, ale ztratil svou duši? Ja-

kou náhradu dá člověk za svou duši? Ten, kdo mluví a žije a dělá se sám rozhodčím ve věci dobra a zla, jedná proti pravdě. Pravda je objektivní, nikoliv subjektivní.

Šestý omyl: Církev je nesnášenlivá, nemá soucit ani pochopení. Aby bylo jasno – církev není ani autorem, ani arbitrem Božích zákonů, je jejich služebnicí. Ona je služebnicí Božích zákonů a hlásá je pro spásu lidí.

Ve věci mravních zákonů, které zakazují to, co je zlé, neexistují pro nikoho výjimky ani privilegia. Jen Bůh, nejvyšší Dobro, je normou mravnosti a církev nesleduje tvrdost, ale spásu: neustupovat hříchu není tvrdost, ale je to záchrana.

„Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí kamenem... Ženo, nikdo tě neodsoudil?“ – „Nikdo.“ – „Ani já tě neodsoudím, jdi a už nehřeš.“ (Jan 8,2-11) Církev nás učí spásu, následuje příklad milosrdného Ježíše a využívá moci, které od něho získala, vůči těm, kteří se provinili zlem, ale je plná milosrdenství vůči osobám. Je vždy připravena odpustit, jestliže je zde lítost, vždy ochotná udělit rozhřešení, když je zde rozhodnutí již nehřešit. Pyšný člověk by se chtěl ospravedlnit sám podle svého nápadu. Tolik osob vzdálených od svátostí říká: „Já se vyzpovídám Bohu, já si to s ním vyřizuji sám.“ A co říká Bůh? „Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, odpuštěny nejsou.“ (Jan 20,23)

Když veřejná moc chybuje tím, že schvaluje zákony, které jsou proti zákonu Božímu, postupuje proti pravdě a tyto zákony nezavazují. Velikost člověka je v jeho svobodě, jeho největší sláva je v tom, „že užívá své svobody, aby jednal podle pravdy, když zachovává Boží zákon“. Tridentský koncil učí, že Boží milost jednou přijatá může být ztracena, ale pouze nevěrností, kterou se ztrácí sama víra, a také jakýmkoliv smrtelným hříchem. Svätý Pavel nám připomíná: „My všichni se přece musíme objevit před Kristovým soudem, aby každý dostal odplatu za to, co za života dělal dobré nebo špatného.“ (2 Kor 5,10)

Člověk musí zachovávat **mravní zákon** i za cenu, že ho to bude stát život. Učí nás to Marie Gorettiová, ani ne dvanáctileté dítě, která měla v srdci Boží zákon: „Nedělej to, je to hřích. Když to uděláš, půjdeš do pekla!“ To jsou slova, která opakovala, když na ni dorážel člověk, který ji chtěl znásilnit. Jistě, harmonie mezi svobodou

a pravdou může někdy vyžadovat neobvyklé oběti. Může žádat dokonce mučednictví. Myslím na mučedníky prvních století i na svaté dnešní doby. Ale normálně se jedná o vnitřní boj. Svätý Pavel to vyjadřuje přímo jízlivě: „Nedělám dobro, které chci, ale zlo, které nechci. Kdo mě vysvobodí z tohoto hříšného těla? Milost Ježíše

vý září božským světlem, když svou svobodou volí pravdu. „Volte vždy pravdu a vaše svoboda bude zářící a slavná.“

Matka milosrdenství Maria, která nás přijala za své děti, je uchvacujícím znamením mravního života. Jednoho dne během exorcismu jsem se zeptal ďábla: „Proč máš větší strach, když jmenuji Marii, než když

P. Gabriel Amorth, jeden z nejznámějších exorcistů naší doby

Krista.“ (srov. Řím 7,15-25) Ježíš říká jasně: Nestačí naše síly, ani když se vyhýbáme příležitosti, neumíme se vyhnout zlu: potřebujeme Boží milost.

Když vezmeme **šesté přikázání**, pole je velice široké. Podívejte se na nemravnost, ve které žijeme. Podívejte se na lidskou vynalézavost, jak užívat zla. Když byla vynalézána televize, Otec Pio se rozhněval, a když mu řekli: „Ale otče, to je úžasný vynález!“ odpověděl: „To se ví, je to úžasný vynález, ale uvidíte, co se z něho stane: zkáza mladých i starých, kněží, sester, bratří...“

Vzpomeňme si na Ježíšovu modlitbu v zahradě: „Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení!“ Je třeba bdělost, útek před příležitostmi, ale je potřebná také Boží milost, a tu získáme modlitbou. Nejsou-li zde obě podmínky, je nemožné setrvat v Boží milosti. Již od dědičného hříchu se člověk bouří proti Bohu a chtěl by jednat podle své vlastní hlavy; tím upadl do léčky, kterou mu připravil pokušitel. Bible říká: „Bůh nikomu nedovolil hřešit.“ (Sir 15,20) A Ježíš opakuje: „Mé jho je sladké a mé břemeno lehké.“ (Mt 11,30) Hle, spravedli-

jmenuji Ježíše?“ A on mi odpověděl. „Protože on je nejvyšší Pán! Já jsem nejvíce pokoren, když mě poráží lidská bytost.“ Proto jsem se ho zeptal: „Jaké jsou Mariiny vlastnosti, které tě nejvíce trýzní a nejvíce pokořují?“ – „Ona je nejpokornější ze všech tvorů, a já jsem nejpýšnější; ona je ze všech tvorů nejčistší, a já jsem nejohavnější; ona je nejposlušnější ze všech tvorů, a já jsem největší odbojník.“ Nejpokornější, nejčistší, nejposlušnější. Jindy jsem se ho zeptal: „Řekni mi, kromě toho, že je nejpokornější, nejčistší a nejposlušnější, jaká je její čtvrtá vlastnost, která tě nejvíce pokořuje?“ Odpověděl: „Vždy mě poráží, není dotčena ani nejmenším stínem hříchu.“ Podívejte se, jak byl ďábel přinucen, aby se stal obhájcem nejsvětější Panny Marie! Maria je samo světlo, a přece s námi sdílí lidské podmínky, umí s námi cítit, umí pro nás získat milost, abychom jí byli podobní, plní božského světla. Následujme ji, a když ji budeme následovat, budeme zářit pravdou. Aleluja!

*Z Medjugorje - Torino 115/2004
přežil -lš- (Redakčně upraveno)*

Heřman Josef (35)

„Pane, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi!“

Pár dní nato byl Heřman Josef zavolán do místnosti pro návštěvy. V příchozím poznal svého kamaráda z dětství, Štěpána. Ale jak se od posledního setkání změnil! Už to nebyl sebevědomý a pyšný kupec, ale ubohý, Božím dopuštěním ztrestaný člověk. Štěpán uchopil ruku kněze:

„Co jsi to říkal, když jsi ode mne tehdy s hněvem odcházel?“

„S bolestí, ne s hněvem,“ přerušil ho klidně mnich. „Co jsi to tenkrát říkal?“ vyhrkl kupec. „Řekl jsi, že Bůh na mém dítěti, mém jediném dítěti potrestá moji pýchu. To je strašné, splnilo se to!“

„Martin? Co se stalo s tvým chlapcem?“ zeptal se kněz.

„Je pryč! Táhl s křížovou výpravou! Chtěl jsem ho zastavit, ale ani násilím to nešlo. Zamkl jsem ho do skladu, ale rozbil zámek a utekl. Našel jsem ho v tom dětském vojsku. Chtěl jsem ho odvést domů, ale ani tentokrát násilím nepomohlo. Kluci ho bránili, dokonce proti mně obrátili zbraň. Asi by mě spíše zabili, než by ho nechali se mnou odejít. Bezmocně jsem musel přihlížet, jak moje dítě jde vstříc nebezpečí.“

„Je to Boží dopuštění, Štěpáne,“ řekl pomalu Heřman Josef. „Chtěl jsi z něj mít takového obchodníka, jako jsi ty, ale zapomněl jsi, že v jeho duši jsou i jiné touhy, třeba touha po dobru a po tom velkém, krásném. Tvé dítě se ti odcizilo, a proto ho nemohlo nic zastavit, žádný zámek, žádné dveře.“

„Co mám tedy dělat? Co mám dělat?“ bědoval otec, celý bez sebe strachem a bolestí. „Něco se přece musí stát, něco přece musím udělat! Nemohu sedět s rukama v klíně, když se mé dítě řítí do záhuby!“

„Je čas modlit se a činit pokání!“ odpovéděl vážně Heřman Josef.

„Ano, chci se modlit,“ koktal obchodník, zpcený strachem. „A chci činit pokání. Ale jaké pokání, Heřmane? Řekni mi, je tu ještě ten bývalý bandita, Petr, chtěl bych ho přijmout do práce. Ať bydlí se mnou pod jednou střechou a jí z mého talíře, když to budeš chtít. Řekni mi, kde je Petr, chtěl bych napravit, co jsem ve své pýše pokazil.“

„Petra se už dávno ujal někdo jiný,“ řekl mnich.

„Kdo se ho ujal?“

„Bůh,“ odpovéděl Heřman Josef. „Je v pořádku.“

„Ale co mám dělat já? Chci mít své dítě zpět, musí se přece vrátit domů!“ zadržoval Štěpánovi hlas. „Podívej, jsem bohatý, velmi bohatý! Mohu podpořit nějaké dobré dílo.“

„Tak dej mistru Mikulášovi peníze na dokončení schránky pro Tři krále!“ radil Heřman Josef.

„On ty peníze nechtěl. Už jsem mu je nabízel, ale nechtěl je přijmout, říkal, že jsou špinavé.“

„Můžeš napravit něco jiného, určitě víš o nějakém bezpráví, které jsi způsobil. Když nebudeš pyšný, když budeš mít opravdový úmysl napravit, co jsi způsobil, a pokoru, nikdo ti nebude bránit. Protože pokání smývá viny.“

„A myslíš, že Bůh přijme moji oběť a vrátí mi moje dítě?“ zeptal se obchodník nejistým hlasem.

„S Bohem nemůžeš obchodovat,“ prohlásil mnich. „Nemůžeš si poroučet. Jestliže ti něco dá, dá to z pouhé milosti.“

„Takže mi nemůžeš dát žádnou útechu?“ ptal se Štěpán.

„Já ne, ale...“

„Kdo?“

„Naše nebeská Matka a přímlovkyně, těšitelka zarmoucených!“

„Těšitelka zarmoucených?“ divil se obchodník.

„Ano, nebeská Matka. Pojď se mnou, příteli!“

Beze slova šli do klášterního kostela. Před obrazem Matky Boží poklekli a modlili se. Po chvíli se začal Heřman Josef modlit nahlas:

„Matko, pohlédni na nás ve své dobroty. Dolehla na nás nouze, strašná nouze. Ale čas bolesti je tvým časem, protože všechno trápení volá k Matce. Přišel tvůj čas, naše nebeská Matko! Nezapomeň na nás a přimlouvěj se za nás u svého milosrdného Syna!“

ČAS MATKY

„Děkuji ti, Alberte, srdečně ti děkuji,“ řekl Heřman Josef, když držel v ruce ojedinelý věnec z perel, který mu přivezl pater Albert z cesty do Francie. „Ano, to je to právě, věnec modlitby naší nebeské Matce, věnec růží. Každá perla je jedna růže, kterou pokládáme Matce k nohám.“

„Věděl jsem, že z něho budeš mít radost!“ smál se Albert, šťastný ze zářících očí spolubratra. „Říká se, že jeden svě-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

stan, ve kterém tady na zemi bydlíme, že nám Bůh dá obydlí jiné. Ne dům udělaný lidskýma rukama, ale věčný v nebi.

Evangelium - Mk 3,20-35

Ježíš vešel do jednoho domu a znovu se shromáždil zástup lidí, takže se nemohli ani najít. Jakmile o tom uslyšeli jeho příbuzní, vypravili se, aby se ho zmocnili; říkalo se totiž, že se pomátl na rozum. Učitelé Zákona, kteří přišli z Jeruzaléma, tvrdili o Ježíšovi: „Je posedlý Belzebubem. Vyhání zlé duchy s pomocí vládce zlých duchů.“ Zavolal si je a mluvil k nim v podobenstvích: „Jak může satan vyhánět satana? Je-li království v sobě rozdvojeno, takové království nemůže obstát. Je-li dům v sobě rozdvojen, takový dům nebude moci obstát. Jestliže satan vystoupil proti sobě a je rozdvojen, nemů-

že obstát, ale je s ním konec. Nikdo přece nemůže vniknout do domu siláka a uloupit jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá. Teprve potom mu dům může vyloupit. Amen, pravím vám: Všechno bude lidem odpuštěno, hříchy i rouhání, kterých se dopustili. Kdo by se však rouhal Duchu Svatému, nedojde odpuštění navěky, ale bude vinen věčným hříchem.“ To řekl proto, že tvrdili: „Je posedlý nečistým duchem.“ Přišla jeho matka a jeho příbuzní. Zůstali stát venku a dali si ho zavolat. Kolem sedělo plno lidí. Řekli mu: „Tvoje matka a tvoji příbuzní se venku po tobě ptají!“ Odpovéděl jim: „Kdo je má matka a moji příbuzní?“ A rozhlédl se po těch, kteří seděli dookola kolem něho, a řekl: „To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.“

tec sestavil tento věnec z perel, říkají mu růženec. Je to jeden mnich, který putuje bosý jižní Francií, svůj chléb si vyžebrovává u lidí, seníky jsou jeho ložnici. Lidé se mu posmívají, pohrdají jím, srážejí ho k zemi, ale on žehná ruce, která ho sráží.“

„Jak se jmenuje ten mnich?“ ptal se zvědavě Heřman Josef. „Jmenuje se Dominik a je z Kastilie. Již jako student ve Valencii jednoho dne rozdál všechny majetek, dokonce své knihy prodal a peníze dal chudým na jídlo. »Co mám sedět nad těmito mrtvými kůžemi, když moji bratři mají hlad!« prý odpověděl jednomu příteli, který ho chtěl zadržet v rozdávání.“

„A co dělá Dominik v jižní Francii?“ ptal se dál Heřman.

„Káže jinověrcům, albigenským, kteří chtějí Boží řád postavit na hlavu. Viš, že papež Inocenc vyhlásil křížovou výpravu proti těmto rebelům, a také mnozí němečtí rytíři sáhli po meči. Ale Dominik, ten mnich, táhne beze zbraně albigenskými městy a káže evangelium, modlí se za ty, kteří ho pronásledují.“

„Musí to být světec,“ řekl Heřman Josef, pohnut vyprávěním. Jeho oči jako by se zahleděly do dálky, aby kdesi zachytily postavu tohoto zvláštního, neuvěřitelného kazatele. „A od něho pochází tato modlitba, růženec?“

„Ano, tak mi to říkali! Myslel jsem si, že je to moc jednoduché, dětinské. Je to modlitba velké jednoduchosti, stále opakovat ta stejná slova, Ave Maria!“

„Copak nejsme děti Boží?“ odvětil Heřman Josef a podíval se na spolubratra. „Copak nemá všechna naše modlitba být jednoduchá? Láska má jedno slovo a říká je stále dokola. To potěší nesčetné lidi v těžkých dobách, protože budou mít mnohokrát slovo »Matka« na jazyku.“ Pak vzal Heřman Josef Alberta za ruku: „Ještě jednou ti moc děkuji za velký dar, který jsi mi přivezl. Ale řekni mi ještě, jak se daří Engelbertovi, kolínskému proboštovi? Nejel on také na křížovou výpravu do Francie?“

„Ano, on také,“ odpověděl Albert, „a věř mi, vrátil se úplně jiný.“

(Pokračování příště)

Podle W. Hünermann:

*Hermann Josef, der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde, Bonn 1939*

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto milostiplném čase vás volám k modlitbě srdcem. Dítka, vytvářejte modlitební skupiny, kde se budete povzbuzovat k dobru a růst v radosti. Dítka, ještě jste daleko. Proto se znovu obraťte a zvolte si cestu svatosti a naděje, aby vám Bůh dal mír v hojnosti. Děkuji vám, že jste přijaly moje pozvání.“

Medžugorje 25. května 2024

O neřestech a ctnostech: Pýcha

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

do prvního kruhu očistce. Kdo totiž podlehne této neřesti, vzdaluje se Bohu, a náprava této špatnosti vyžaduje čas a námahu větší než jakákoli jiná bitva, do níž je křesťan povolán.

Za tímto zlem se totiž skrývá radikální hřích, absurdní nárok, že člověk bude jako Bůh. Hřích našich prarodičů, o kterém vypráví kniha Genesis, je v každém ohledu hříchem z pýchy. Pokušitel jim říká: „Kdybyste z toho stromu jedli, otevrou se vaše oči a budete jako Bůh.“ Duchovní autoři nejpozorněji popisují dopad pýchy na každodenní život, líčí, jak ničí lidské vztahy, a zvyšují, jak tato špatnost dokáže zamořit onen pocit bratrství, který by naopak měl lidi spojoval.

Pohledme tedy na dlouhý seznam příznaků, které odhalují, že nějaký člověk podlehl neřesti pýchy. Je to zlo se zjevným fyzickým aspektem: pyšný člověk je popudlivý, má „tvrdou šíji“, je zatvrzelý. Je to člověk náchylný k opovržlivým odsudkům druhých lidí – kvůli nicotnostem vynáší neodvolatelné soudy nad těmi, kteří se mu jeví nenapravitelně nezpůsobili a neschopní. Ve své nadutosti zapomíná, že Ježíš nám v evangeliu přisoudil velice málo mravních příkazů, avšak na jednom z nich neoblomně trval: nikdy nesoudit. Můžeš si všimnout, že máš před sebou pyšného člověka, když při sebemenší konstruktivní kritice nebo zcela neškodné poznámce reaguje naprosto přemrštěně, jako by někdo urazil jeho majestát. Rozlítí se, křičí a uraženě zpřetrhává vztahy k druhým lidem.

S člověkem, který onemocněl pýchou, nelze téměř nic dělat. Není možné s ním

promluvit a tím méně jej napravit, protože už sám v sobě není přítomen. Je pouze třeba mít s ním trpělivost, protože jednoho dne se jeho příbytek zřítí. Jak praví jedno italské přísloví, pyšný člověk odjíždí na koni a vrací se pěšky. V evangeliích Ježíš nakládá s mnoha pyšnými lidmi a častokrát tuto neřest odhaluje také

v lidech, kteří ji velice pečlivě skrývají. Petr staví na odiv svou věrnost v každé zkoušce: „Kdyby se všichni nad tebou pohoršili, já se nikdy nepohorším!“ (Mt 26,33) Brzy však zakusi, že je stejný jako druzí a bojí se smrti, kte-

rou nečekal tak blízko. A tak Ježíš vyléčí až onoho druhého Petra, který již pyšně nevypíná hlavu, ale prolévá hořké slzy, a který se konečně bude hodit k tomu, aby nesl tíži církve. Zprvu se samolibě chvástal, aniž bylo čím, ale nyní je z něj věrný učedník, jehož Pán může ustanovit „správcem nad celým svým majetkem“ (Lk 12,44), jak stojí v podobenství.

Spása prochází skrze pokoru, která je pravým lékem na každý pyšný skutek. Maria vyzpívala v *Magnificat* Boha, který svou mocí rozptýlil pyšné, již chorobně smýšlejí ve svém srdci. Je zbytečné něco Bohu krást, jak by to pyšní lidé rádi udělali, protože Bůh nám chce koneckonců vše darovat. Apoštol Jakub proto píše komunitě, zraněné lítým bojem vyvolaným pýchou, že „Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost“ (Jak 4,6).

Využijme tedy, drazí bratři a sestry, této postní doby k tomu, abychom bojovali se svou pýchou.

*Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html
(Redakčně upraveno)*

Pondělí 10. 6. 2024

6:05 Bol som mimo: Vďaka Bohu za Cenacolo! – Vladimír Bočev a Martin Hoblík **7:05** Muzikanti, hrajte: Blatnička **8:05** Buon giorno s Františkem **8:45** V pohorách po horách: Kunětická hora – Polabí **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Outdoor Films s Michalem Kosíkem a Danielem Bařákem: Sportem proti hendikepu **10:55** Bosna a Hercegovina – Opomenutí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **13:20** Groteský Laurela a Hardyho: Soupeři **13:40** V pohorách po horách: Plešivec – Brdy **14:00** Můj chrám: Jaroslava Valová, podnikatelka, kostel Nejsvětější Trojice v Čimelicích **14:20** Duchovní malby: Ježíšovo veřejné působení **14:45** Noční univerzita: Jaroslav Doležel – Gregor Mendel – augustiniánský opat a otec genetiky **16:00** V souvislostech **16:20** Bože, přijď mi na pomoc! **Vojáci první světové války** **17:15** Vezmi a čti: Květen 2024 **17:30** Na startu: S Matějem Jirsou, katolickým knězem **18:00** Sedmihlášky: Vínečko bílé **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Nalezení Ježíše v chrámě **18:12** Cirkus Noeland (1. díl): Roberto a Kekulín se stěhují do cirkusu **18:40** Tomáš Kočko & Orchester na Mohelnickém dostavníku 2012 **18:57** Krajina pro motýly **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Nasyčení davů [P] **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Zamilování mimoni **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí tělo: Kardiologie [L] **21:05** Moudrost mnichů: Chyby a hříchy **21:20** Danica a její příběhy [P] **21:55** Noemova pošta: Červen 2024 **23:00** Zelená poušť **0:05** Když bolí duše: Autismus **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 11. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jiří Černý – novinář a hudební publicista **7:00** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **7:30** Poutníci času: S Peterem Olšákem **7:50** Bazilika s tajemným světlem (5. díl): Cyrilmetodějská bazilika **8:05** Stano Lajda, žilinský výtvarník **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách: Ruprechtický Špičák **9:30** V souvislostech **9:50** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **10:15** Noční univerzita: Mons. Zdenek Wasserbauer – Františkova víze života křesťana v dnešním světě **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Harfa Noemova: Má vlast – Vltava **13:10** Duchovní krajina Novohradských hor: Cetviny **13:40** Irsko, hluboce zakořeněná víra **14:05** Groteská Harolda Lloyd: O patro výš **15:20** Na půli cesty **15:50** Střípky z ostravské archeologie: Hry a zábava ve středověké Ostravě **16:05** Muzikanti, hrajte **16:35** Láska **17:05** Dokořán: S Michaelem Kocábem **18:00** Sedmihlášky: Vínečko bílé **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ježíšův křest **18:12** Cirkus Noeland (2. díl): Roberto, Kekulín a krmení zvířátek **18:35** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Miloš Rejchrt **18:50** Zpravodajské Noeviny: 11. 6. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Jonáš [P] **19:35** Dědek a jeho kreslený svět: Pohádka vs. blábol **19:45** Přejeme si... **20:05** Výpravy do divočiny: Madagaskar, ostrov lemurů [P] **21:05** Moudrost mnichů: Dokonalost a vady **21:20** Poutníci času: S Petrem Horálkem **21:40** Terra Santa News: 5. 6. 2024 **22:05** Má vlast: Jedlí **23:10** Dokořán: S Radkinem Honzákem **0:00** Večer chval: Živá modlitba a chvála **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 12. 6. 2024

6:05 Bol som mimo: Od teraz po tvojom – Denis Blaho **7:10** Zpravodajské Noeviny: 11. 6. 2024 **7:30** Noční univerzita: Jaroslav Doležel – Gregor Mendel – augustiniánský opat a otec genetiky **8:40** V pohorách po horách: Křížové kameny v okolí Polné **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Danica a její příběhy **10:30** Okřídlení sousedě: Obyvatelé půd **10:45** Outdoorová

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

videa Štěpána Dvořáka: Zasněžená krajina Žďárských vrchů **11:05** Můj chrám: Michaela Šojdrová, politička, kostel Nanebevzetí Panny Marie v Kroměříži **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Flétny nad Oslavou **13:55** Když bolí tělo: Kardiologie **15:00** Zpravodajské Noeviny: 11. 6. 2024 **15:20** ARTBITR – Kulturní magazín **15:40** Jak potkávat svět: S Naděždou Urbáškovou **17:20** V pohorách po horách: Velký Blaník **17:30** Terra Santa News: 12. 6. 2024 [P] **18:00** Sedmihlášky: Vínečko bílé **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Pokušení na poušti **18:10** Strýček Emu: Zmrzlina **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Marta a Marie [P] **19:34** Dědek a jeho kreslený svět: Druhá půlka života **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se...! Ptejte se kněze [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Generální audience papeže Františka **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Noční univerzita: P. Jan Linhart – Ztráty a nálezy **0:25** V pohorách po horách: Kunětická hora – Polabí **0:30** První křesťané: Pronásledování a obrana křesťanství **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 13. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Jan Royt – ikonograf, historik **6:55** Vodní nádrž Sedlice – Pelhřimovsko, Vysočina [P] **7:10** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **7:35** Benin – cesta návratu **7:50** Dokořán: S Michaelem Kocábem **8:35** Terra Santa News: 12. 6. 2024 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Milíře z minulosti do současnosti **9:35** Příběhy psané životem: Sen českého miliardáře **10:20** Noemova pošta: Červen 2024 **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jak si mě našel Antonín z Padovy **13:30** Setkání: Bohuslav Procházka **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Benefiční koncert pro Ukrajinu: kostel sv. Bartoloměje, Odry **15:35** Charita pro Ukrajinu v čase války **16:00** Zpravodajské Noeviny: 11. 6. 2024 **16:20** Přesah **17:10** Na úsvitu společných dějin **17:40** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **18:00** Sedmihlášky: Vínečko bílé **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vzkříšení Naimského mládence **18:15** Náš Valášek z Horní Lidče **18:30** Zambie: Řemesla Dona Boska **18:45** Stopy apoštola Pavla v srdci Evropy: 30 let paulínek v ČR **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Bible v písku: Ježíš zehná dětem [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Mladí Plzeňáci [P] **21:30** Moudrost mnichů: Umění stavět **21:45** V pohorách po horách: Ostrva – Vysoké Tatry **21:55** Pod lampou [P] **0:00** Klapka: O Rychnovské osmičce **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 14. 6. 2024

6:05 Bol som mimo: Štefan Esztergályos **7:10** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok A **7:55** ARTBITR – Kulturní magazín: Velehradská literární pouť – Jiří Jan Vícha **8:10** Obchod s migranty **8:40** Naši – osobnosti lidové kultury – Eva Rejšková **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Poutníci času: S Lesyí Kopchuk **9:35** Groteský Laurela a Hardyho: Vyběrcí nájemného **10:05** V pohorách po horách: Brdo

– Chříby **10:15** Setkání: MUDr. Róbert Teleky – Muzeum Kardinála Štěpána Trochty ve Francově Lhotě **10:20** Když bolí tělo: Kardiologie **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** 40 let se Štěpničkou **13:15** Jsi krásná – Příběh Em **14:05** Nebojte se...! Ptejte se kněze **15:10** Cvrlikání (83. díl): Peter Janků **16:20** Mosambik – Jsem vnitřní uprchlík **16:50** Výpravy do divočiny: Madagaskar ostrov lemurů **18:00** Sedmihlášky: Vínečko bílé **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Zázračný rybolov **18:12** Svatá Kateřina Sienská **18:37** Cirkus Noeland (3. díl): Roberto, Kekulín a slon Bublina **19:10** Bible v písku: Nanebevstoupení Páně [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:32** Dědek a jeho kreslený svět: Vůně odpuštění **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl [L] **21:30** Můj chrám: Josef Bazala [P] **21:50** Moudrost mnichů: Ritus a hloubka **22:05** Poletuchy: Na skok na Plzeň **22:50** AKA Trio na Folkbulínova prázdninách v Náměšti nad Oslavou 2016 **23:20** Kalvária Nitrianské Pravno **0:00** Lidé a město **0:35** Galandovci a Zdenko Horecký **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 15. 6. 2024

6:05 Cesta k andělům: Bohdan Heczek a Robert Mayer – minoritští bratři **6:55** Bazilika s tajemným světlem (1. díl): Šlechtická a panovnická bazilika **7:10** Vezmi a čti: Květen 2024 **7:25** Portréty krajiny **7:50** Hrací strojek **8:00** Sedmihlášky: Vínečko bílé **8:05** Příběhy z Dobré knihy: Vzkříšení Naimského mládence **8:12** Cirkus Noeland (4. díl): Roberto, Kekulín a Bambulínova návštěva **8:40** Strýček Emu: Zmrzlina **8:55** Bratr oheň: Konečně v Palestině! **9:30** Poutníková cesta **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z Celostátního setkání mládeže 2022 v Hradci Králové **13:20** Pod lampou **15:20** V pohorách po horách: Klíč – Lužické hory **15:30** Poutníci času: S Peterem Olšákem **15:50** V dobrém sa rozejdem: Rožnovské slavnosti 2023 **17:20** První křesťané: Nebezpečí herezí **18:00** Slovo na neděli: 11. neděle v mezidobí [P] **18:20** V souvislostech [P] **18:40** Přejeme si... **19:00** Koncert, který pomáhá: Uherské Hradiště, Kolejní nádvoří [L] **20:45** The Chosen (3. díl): Matouš 4:24 [P] **21:25** Vroucí srdce: Neviditelná síla touží zachránit svět **23:00** S chutí přes práh: Salesiánky v Praze-Karlíně **23:25** Děkuji, bylo to krásné: Koncert Filharmonie Hradec Králové **0:40** Pěšky hezky česky: Svatojakubská cesta **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 16. 6. 2024

6:05 Na pořadu rodina (1. díl): Máme velkou rodinu **7:10** Dotyky múzy **7:40** Skryté poklady: Christian **8:15** Slovo na neděli: 11. neděle v mezidobí **8:40** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Mladí Plzeňáci **10:10** Poutníci času: S Ivanem Ženatým **10:30** Mše svatá s CPR Ostrava [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte: Miločanka **14:35** Vroucí srdce: Neviditelná síla touží zachránit svět **16:10** Děti Ventanas **16:35** Svatá Anežka **17:00** The Chosen (3. díl): Matouš 4:24 **17:40** V pohorách po horách: Kotař **18:00** Sedmihlášky: V Strakonících za oltářem **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vzkříšení Naimského mládence **18:10** Bratr oheň: Mocný sultán **18:35** Strýček Emu: Den otců [P] **18:50** Bible v písku: Svatba v Káně [P] **19:00** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Paměť národa – Tváře vzduchu 1989: Petr Pithart **19:45** Přejeme si... **20:05** Mezinárodní cena Trebbia 2024 [P] **21:45** Blahoslavená rodina Ulmova **23:00** Výpravy do divočiny: Madagaskar, ostrov lemurů **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 10. 6. o 20:30 hod.: Denník mojej dcéry (film)

Emu chce pokračovať v štúdiu a urobiť si doktorát. Jej plány sa však menia, keď sa dozvedá o svojom neplánovanom tehotenstve. Pri vyšetreniach sa objavia komplikácie, ktoré Emu tlačia až za hranicu jej síl.

Utorok 11. 6. o 18:25 hod.: vKontexte (vzdelávací program)

V relácii ponúkneme na základe odhaľovania omylov v myslení a konaní ľudí dneška orientáciu v hodnotách, ktoré nie sú závislé na zmenách času.

Streda 12. 6. o 9:00 hod.: Generálna audiencia (náboženský program)

Priamy prenos zo stretnutia Svätého otca s pútnikmi, ktorí prichádzajú navštíviť Večné mesto, a príhovára sa im.

Štvrtok 13. 6. o 14:00 hod.: 180 rokov hudobného života (dokument)

Začiatky Rímskokatolíckeho cirkevného hudobného spolku sv. Mikuláša v Trnave siahajú do roku 1833. Spevácky zbor a orchester tvoria predovšetkým amatérski nadšenci cirkevnej hudby.

Piatok 14. 6. o 17:30 hod.: Jedna Zambia, jeden národ (dokument)

Protiklad nádhornej prírodnej scenérie s obrovskou chudobou, ktorá trápi viac ako 60 % obyvateľov. To je jedným z hlavných dôvodov pôsobenia českých Pápežských misijných diel. Tento dokument je práve z oblasti, kde putuje pomoc českých darcov.

Sobota 15. 6. o 20:30 hod.: Listy otcovi Jakubovi (film)

Listy otcovi Jakubovi je hlboký príbeh o odpustení, priateľstve, ťažkostiach v starobe, ale predovšetkým o nesmiernej milosti vykúpenia.

Nedeľa 16. 6. o 20:40 hod.: Túžba za večnými výšinami (dokument)

Tri úprimné a intímne portréty katolíkov, ktorí sa snažia preplaviť rozbúrenými vodami sebaznania, viery a vlastnej homosexuality.

CINELUX – Sobota 15. 6. 2024: Kráľ Dávid (King David)

Film Kráľ Dávid je príbehom biblického Dávida, skromného pastiera, ktorého si vyvolil Boh, aby nastúpil na trón a stal sa tak druhým kráľom Izraela. Prevedie nás jeho slávnym víťazstvom nad Goliášom až po žiarlivý vzťah so Šaulom a jeho sebazničujúcu túžbu po Betsabe. A napriek všetkému je to príbeh človeka túžiaceho po Božom odpustení. Film je vytvorený na základe biblických kníh: Prvej a Druhej knihy Samuelovej a Knihy kroník. V hlavnej úlohe Richard Gere.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

8. – 15. ČERVNA 2024

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 6.		PO 10. 6.		ÚT 11. 6.		ST 12. 6.		ČT 13. 6.		PÁ 14. 6.		SO 15. 6.	
Antifona	919	1029	934	1045	1389	1556	964	1077	1734	1953	996	1113	1666	1883
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	920	1029	935	1045	1673	1893	964	1078	1734	1953	997	1114	1666	1883
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	1674	1556	969	1083	1735	1954	1001	1118	1668	1885
Antifona k Zach. kantiku	698	788	939	1050	1389	1557	969	1083	1735	1954	1002	1119	1669	1886
Prosby	924	1034	939	1050	1675	1557	969	1084	1724	1943	1002	1119	1655	1886
Závěrečná modlitba	698	788	939	1050	1389	1558	970	1084	1390	1562	1002	1120	1656	1888
Modlitba během dne:														
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	970	1085	986	1103	1003	1120	1018	1137
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	927	1038	943	1054	1684	1558	973	1088	989	1106	1006	1124	1021	1141
Závěrečná modlitba	698	788	943	1054	1389	1558	973	1088	990	1106	1006	1124	1022	1141
Nešpory:														
	SO 8. 6.													
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	1677	1559	975	1090	1736	1955	1008	1125
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	1680	1560	979	1094	1737	1956	1011	1129
Ant. ke kant. P. M.	698	788	699	789	948	1060	1390	1561	979	1094	1737	1956	1011	1129
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	1681	1561	979	1095	1731	1950	1011	1129
Záv. modlitba	698	788	698	788	948	1061	1389	1558	980	1095	1390	1562	1012	1130
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 9. 6. – 10. neděle v mezidobí

1. čt.: Gn 3,9–15
 Ž 130(129),1–2.3–4.5–6a.6b–8
 Odp.: 7 (*U Hospodina je slitování, hojné u něho je vykoupení.*)
 2. čt.: 2 Kor 4,13–5,1
 Ev.: Mk 3,20–35

Pondělí 10. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 17,1–6
 Ž 121(120),1–2.3–4.5–6.7–8
 Odp.: srov. 2 (*Naše pomoc je ve jménu Páně, neboť on stvořil nebe i zemi.*)
 Ev.: Mt 5,1–12

Úterý 11. 6. – památka sv. Barnabáše

1. čt.: Sk 11,21b–26; 13,1–3
 Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4.5–6
 Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
 Ev.: Mt 10,7–13

Středa 12. 6. – ferie (v ostravsko-opavské diecézi: památka bl. Marie Antoníny Kratochvilové a druhů)

1. čt.: 1 Král 18,20–39
 Ž 16(15),1–2a.4.5+8.11
 Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
 Ev.: Mt 5,17–19

Čtvrtek 13. 6. – památka sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 1 Král 18,41–46
 Ž 65(64),10abcd.10e–11.12–13
 Odp.: 2 (*Tobě, Bože, patří chvalozpěv na Siónu.*)
 Ev.: Mt 5,20–26

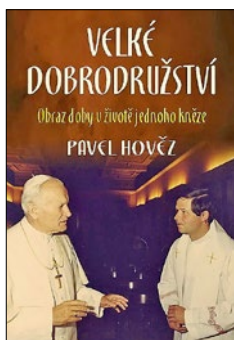
Pátek 14. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 19,9a.11–16
 Ž 27(26),7–8a.8b–9abc.13–14
 Odp.: 8b (*Hospodine, hledám tvou tvář.*)
 Ev.: Mt 5,27–32

Sobota 15. 6. – nezávazná památka sv. Víta nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 1 Král 19,19–21
 Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10
 Odp.: 5a (*Ty jsi, Bože, mým dědičným podílem.*)
 Ev.: Mt 5,33–37

ZE ŽIVOTA KNĚŽÍ

**VELKÉ DOBRODRUŽSTVÍ
OBRAZ DOBY V ŽIVOTĚ
JEDNOHO KNĚZE**
Pavel Hověz

Příběh kněze, který se s Boží pomocí podílel na stavbě kostela blahoslavené Marie Restituty v Brně na Lesné.

*Cesta - Iva Pospíšilová
Brož., A5, 304 stran, 238 Kč*

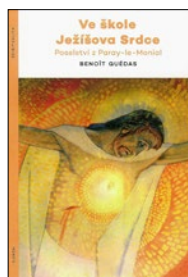
MALÝ VELKÝ KŇAZ DOLINDO RUOTOLO
Libor Rösner • Z češtiny do slovenštiny přeložil Marian Zajíček • Zodpovědná redaktorka Martina Kováčiková

Kniha je ve slovenštině. – Nejedem čtenář zná *Novému odevzdání*, jejímž autorem je kněz Dolindo Ruotolo. O tom, kdo byl otec Dolindo, nejlépe svědčí slova svatého Otce Pia z Pietrelciny. Věřícím, kteří za ním přicházeli až z Neapole, říkal: „Proč cestujete za mnou? Vždyť v Neapoli máte velkého kněze a svatou duši!“ Může existovat lepší doporučení na kněze, před jehož zpovědníci stávaly desítky metrů dlouhé řady penitentů a po jeho kázáních se spouštěl hromový aplaus? Skrze tuto knihu můžete nahlédnout do jeho života.

*ZAEX - Náboženská literatura
Váz., 150x215 mm, 224 stran, 229 Kč*

K PROHLoubENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

**VE ŠKOLE JEŽÍŠOVA SRDCE
POSELSTVÍ Z PARAY-LE-MONIAL**
*Benoît Guédas • Z francouzštiny přeložily
Václava Bakešová a Kateřina Lachmanová
Předmluva biskup Yves Le Saux*

Francouzské poutní místo Paray-le-Monial se proslavilo díky trojmu zjevení Ježíše Krista svaté Markétě Marii Alacoque v letech 1673–1675. Úcta k Nejsvětějšímu Srdci Páně se odtud rozšířila doslova po celém světě. Kniha P. Benoîta Guédase, někdejšího rektora baziliky v Paray-le-Monial, ukazuje hluboké souvislosti mezi Ježíšovým zjevením svaté Markétě Marii Alacoque a svaté Faustyně Kowalské, pomáhá nově objevit Kristovu vroucí lásku k nám, přijmout ji a odpovědět na ni.

Pavel Nebojsa - Doron • Brož., 130x190 mm, 124 stran, 239 Kč

ŽIVOT PŘESVATÉ PANNY MARIE
*Podle vidění ctih. A. K. Emmerichové,
řeholnice řádu sv. Augustina v Dülmenu,
napsal Klement Brentano • Přeložil M. Fencel*

Reprint z roku 1929, vyšlo s církevním schválením. Kniha obsahuje zápisy vidění, jichž se při různých příležitostech, zvláště kolem svátků Matky Boží, dostalo bl. Anně Kateřině Emmerichové o událostech ze života Panny Marie. Rozvíjejí se v něm překrásné obrazy od jejího početí až do nanebevzetí, v nichž vystupují do popředí nadzemská vznešenost a důstojnost Matky Boží, její pokora, čistota, mateřská láska a dobrota. To vše je líčeno prostě a přece skvěle, lidsky a přece svatě, děj plyne přirozeně, a tak četba nejen povznáší a vzdělává, ale i poutá svou uměleckou krásou.

Sypták • Váz., 150x215 mm, 496 stran, 620 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matrice cyrilometodějská s. r. o.